

ชื่อผลงานวิจัย	การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการทำงานตรงเวลา ด้วยวิธีการมอบหมายงานที่ถนัด สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด ภาค เรียนที่ 2/2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ
ชื่อผู้วิจัย	ว่าที่ร้อยตรีภาณุพงศ์ บุสมาน
ตำแหน่ง	อาจารย์ผู้สอน
วุฒิการศึกษา	ธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการตลาด มหาวิทยาลัยเกริก
สถานศึกษาที่ติดต่อ	วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ
ปีที่ทำวิจัยเสร็จ	พ.ศ.2565
ประเภทงานวิจัย	ประเภทที่ 1 วิจัยการเรียนการสอน (ชั้นเรียน)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการทำงานไม่ตรงเวลาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด ภาคเรียนที่ 2/2565 รายวิชาการหาข้อมูลการตลาดผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กำหนดร้อยละ 80 2) เพื่อศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด ภาคเรียนที่ 2/2565 ที่มีปัญหาเรื่องการส่งงานไม่ตรงเวลาบ่อยครั้ง จำนวน 6 คน ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบบันทึกการส่งงาน แบบบันทึกการสังเกต ในการเรียนวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า 1) การแก้ไขปัญหา การหนีเรียนของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 สาขาการตลาด จำนวน 6 คน รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย โดยใช้วิธีมอบหมายภาระงานที่ถนัดพบว่านักเรียนผ่านเกณฑ์ของอัตราการส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กำหนดร้อยละ 80 นักเรียนสามารถส่งงานตามเงื่อนไขที่กำหนด จำนวน 3 คน ได้แก่ นายภูเบศ มาลัยหัต ร้อยละ 80 นายวรฤทธิ์ สมานกุล ร้อยละ 80 และนายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา ร้อยละ 80 ส่วนนายธวัชชัย จันทร์ทอง ร้อยละ 50 นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง ร้อยละ 50 นายจักริน เปล่งแสง ร้อยละ 50 ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด 2) ศึกษาพฤติกรรมนักเรียนคือ นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง นายจักริน เปล่งแสง มีพฤติกรรมขาดความกระตือรือร้น มีกริยาท่าทางไม่ปกติ บางครั้งมีลักษณะเหมือนไม่เข้าใจคำสั่ง สืบเนื่องจากการส่งงาน

หรือปฏิบัติภาระกิจในแต่ละครั้งที่มอบหมายภาระงาน โดยผู้ทำการวิจัยต้องใช้ความพยายามเกินกว่าปกติ น่าจะมีบางสิ่งบางอย่างที่ต้องทำการศึกษาให้นักเรียนดังกล่าวในเชิงลึกต่อไป

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เนื่องจากได้รับมอบหมายปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการเรียน-การสอน สำหรับนักเรียนระดับชั้น ปวช. 3/2 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ ทั้งสิ้นจำนวน 25 คน ในการปฐมนิเทศรายวิชา ได้ดำเนินการชี้แจงให้ทราบต่อนักเรียนทั้งหมดตามบัญชีรายชื่อ ถึงวิธีการเรียน-การสอน รวมถึงการเก็บคะแนน และการวัดผลต่าง ๆ ในการเรียน ตำรา และอุปกรณ์ในการเรียน กิจกรรมระหว่างการสอน การส่งเสริมผลักดันให้นักเรียนได้ฝึกทักษะร่วมกัน การรับฟัง ซักถาม คิด พูด วิเคราะห์ภายในกลุ่ม แลกเปลี่ยนเรียนรู้และหาบทสรุปของกลุ่ม สืบค้น หาคำตอบ/แก้ไขปัญหากลุ่มและข้ามกลุ่มอย่างอิสระ เปิดโอกาสให้เพื่อนนักเรียนแสดงทัศนะ แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือนำไปสู่การแก้ปัญหาและหาทางออกในแต่ละกิจกรรม งานมอบหมายและที่กำหนดให้ กำหนดรูปแบบการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลของผู้เรียน ในสัปดาห์ที่ 8 จากการสังเกตพฤติกรรมปรากฏพบว่า นักเรียนชายระดับชั้น ปวช.3/2 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ จำนวน 6 คน ได้แก่ นายภูเบศ มาลัยทัต นายวรฤทธิ์ สมานกุล นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง และนายจักริน เปล่งแสง มีพฤติกรรมส่งงานไม่ตรงเวลาบ่อยครั้ง ส่งผลให้ไม่สามารถส่งงานในแต่ละคาบเรียน ขาดความร่วมมือ และขาดรับผิดชอบต่องานที่ผู้สอนมอบหมาย และส่งผลในงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมาย ไม่เสร็จไปตามกำหนดเวลาไว้

ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาหาสาเหตุ และหาทางแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นของกลุ่มนักเรียนชายระดับชั้น ปวช.3/2 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาการตลาด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ จำนวน 6 คน ได้แก่ นายภูเบศ มาลัยทัต นายวรฤทธิ์ สมานกุล นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง และนายจักริน เปล่งแสง ซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกของการเรียนร่วมห้องเรียน ในการเรียนอย่างมีเป้าหมายมีเหตุผลและอยู่ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในสังคมห้องเรียนได้ด้วยวิธีการมอบหมายภาระงานโดยหลากหลายไม่ซ้ำกัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อแก้ปัญหาคาดการณ์ส่งงานไม่ตรงเวลาของนักเรียน รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย โดยใช้วิธีการมอบหมายภาระงาน ให้ผ่านเกณฑ์การวัดประเมินผลที่กำหนด ร้อยละ 80 สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด ภาคเรียนที่ 2/2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ

2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนต่อภาระงานที่ได้รับมอบหมาย สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด ภาคเรียนที่ 2/2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสาธิตบริหารธุรกิจ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชาย จำนวน 6 คน มีพฤติกรรมการส่งงานไม่ตรงเวลา ด้วยวิธีการมอบหมายภาระงานที่ถนัด สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด ภาคเรียนที่ 2/2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสาธิตบริหารธุรกิจ

2. ตัวแปรที่ทำการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การมอบหมายภาระงานที่ถนัด

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมส่งงานตรงเวลา

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรม หมายถึง การกระทำการแสดงออก อากัปกริยา รวมถึงลักษณะสีหน้าท่าทาง ซึ่งบ่งบอกถึงความรู้สึกภายในความชอบหรือไม่ชอบของบุคคล

การส่งงานตรงเวลา หมายถึง พฤติกรรมการส่งภาระงานภายในเวลาที่กำหนด

ภาระงาน หมายถึง ความรับผิดชอบต่อผลงานที่ได้รับมอบหมาย

แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการเรียน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและได้ทำการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำวิจัย ดังนี้

พฤติกรรมการเรียนรู้

การเรียนรู้ (สุราษฏร์ พรหมจันทร์, 2555 :หน้า 2-5) เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนโดยผู้เรียนเอง ครูเป็นเพียงผู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนครูสามารถวัดหรือสังเกตได้โดยการใช้เครื่องมือไปวัดหรือตรวจสอบแล้วแปลความออกมาอีกทีหนึ่ง พฤติกรรมจึงหมายถึง การกระทำการแสดงออก อากัปกริยา รวมถึงลักษณะสีหน้าท่าทาง ซึ่งบ่งบอกถึงความรู้สึกภายในความชอบหรือไม่ชอบของบุคคล ตัวอย่าง ของพฤติกรรม เช่น การพูด การอธิบาย การเดิน การยืน การแสดงออกทางสีหน้า จังหวะการพูด ความดังของเสียง เป็นต้น พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการจากผู้เรียนนั้นอาจแบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะคือ

1. ต้องการให้ผู้เรียนคิดแก้ปัญหาได้ มีความสามารถทางสติปัญญา (Intellectual Skills) มีความเฉลียวฉลาดเพิ่มขึ้น ความสามารถทางสติปัญญา คือ ความสามารถในการใช้ความรู้ (Knowledge) ที่มีอยู่ในสมองไปคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงลงไป เนื่องจากคนเราแต่ละคนมีความรู้ไม่เท่ากัน ทั้งประสบการณ์ในการแก้ปัญหาที่ไม่เท่ากัน จึงเป็นผลให้ความสามารถทางสติปัญญาของคนเราแตกต่างกันไปด้วย อย่างไรก็ตาม

เป็นหน้าที่ของครูที่จะให้ Information (ข้อมูลข่าวสารทั่วไปภายนอกตัวผู้เรียน) อย่างเป็นระบบ ตามหลักของการให้เนื้อหา คือ ต้องมีการแยกย่อยและจัดเรียงลำดับเนื้อหาตามสมควร โดยคำนึงถึงปริมาณที่เหมาะสมในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ที่ซึ่งผู้เรียนจะสามารถจดจำและเข้าใจได้มากที่สุด

2. ต้องการให้ผู้เรียนทำงานได้โดยให้กล้ามเนื้อหรือประสาทสัมผัส ไม่ว่าจะเป็นการมอง การชิม การดม การฟัง หรือสัมผัสร่วมด้วย ความสามารถทางทักษะกล้ามเนื้อ (Physical or Motor Skills) หมายถึง การใช้กล้ามเนื้อทำงานร่วมกับเครื่องมือหรืออุปกรณ์ตามลักษณะที่ควรจะเป็น แล้วได้ชิ้นงานหรือผลงานที่ถูกต้องภายในเวลาที่เหมาะสม จำนวนครั้งในการฝึกกรรมถึงความถี่ในการใช้ทักษะ ส่งผลต่อความชำนาญและความคงอยู่ของทักษะฝีมือนั้นด้วย กล่าวคือ การฝึกบ่อยทาบ่อยส่งผลให้เกิดทักษะความชำนาญได้มากและการใช้ทักษะเหล่านั้นบ่อย ๆ จะเป็นการเสริมความคงทนและให้เกิดความชำนาญเพิ่มมากขึ้น

3. ต้องการให้ผู้เรียนเป็นผู้มีกิจนิสัยที่ดีในการทำงาน มีความตระหนักรับผิดชอบต่อหน้าที่ เป็นคนตรงต่อเวลา ซื่อสัตย์สุจริต เป็นพลเมืองดีในสังคม กิจนิสัยของบุคคลในการทำงาน (Work Habit) เป็นการสะท้อนออกจากภาวะจิตใจที่ พร้อมจะแสดงให้เห็นถึงความตระหนัก ความรับผิดชอบ ความเอาใจใส่ ฯลฯ ในภาวะและเหตุการณ์ต่าง ๆ การให้เนื้อหา (Information) ในเรื่องกิจนิสัยมิได้เป็นการสร้างกิจนิสัยโดยตรง แต่เป็นการสร้างความรู้เพื่อเป็นข้อมูลในการเปรียบเทียบว่าสิ่งนั้นควรหรือไม่ควรปฏิบัติ ควรกระทำหรือไม่ควรที่จะละเว้น ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในด้านนี้ จะต้องมีสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ที่เอื้ออำนวยในสิ่งที่ต้องการจะให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เช่น ถ้าต้องการไม่ให้ผู้เรียนเข้าทำงานสาย ครูผู้สอนก็ต้องไม่สาย เป็นต้น

สาเหตุของปัญหาพฤติกรรมทางเพศ

1. ด้านครอบครัว

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2544, หน้า 17-18) ได้กล่าวไว้ว่าอิทธิพลจากครอบครัว ได้แก่ พ่อแม่-พี่น้องในครอบครัว ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1.พ่อแม่ไม่ปรองดองกัน มีลักษณะของบ้านแตก เช่น พ่อแม่แยกทางกันอยู่ หย่าร้างกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน ทำให้ผู้เรียนขาดความปลอดภัย ขาดความอบอุ่น ต้องออกจากบ้านมาพึ่งผู้อื่นโดยเฉพาะเพื่อน

2.การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ มักเลี้ยงดูแบบปล่อยปละ ละเลย หรือเอาใจใส่มากเกินไป ทำให้ผู้เรียนปรับตัวเข้ากับสภาพความเป็นจริงไม่ได้ เกิดความขัดแย้งและปมด้อยขึ้น อาจหันไปพึ่งพา บุหรี่ สุรา ยาเสพติด

3.ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับพ่อแม่ หากมีความเข้าใจที่ดีต่อกันจะลดปัญหาของวัยรุ่นให้น้อยลงได้ เพราะสามารถพึ่งพาพ่อแม่ได้

4.ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว พี่น้องที่ไม่เข้าใจกัน ทะเลาะกัน พ่อแม่รักน้องเกินกว่าพี่ จะเกิดความแตกแยกกันในหมู่พี่น้องได้

2. ด้านกฎระเบียบของวิทยาลัย

ระเบียบของวิทยาลัยเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบและการให้คะแนนของนักศึกษา (มหศักดิ์ ร่วมรักษ์, 2540: หน้า 4-5)

1. เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยในวิทยาลัย ได้แต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายปกครอง เพื่อเป็นแกนกลางรับผิดชอบ ในการปฏิบัติงาน ควบคุมความเรียบร้อยภายในวิทยาลัย

2. เกี่ยวกับการสร้างระเบียบวินัยของนักศึกษา ได้แก่ การอบรมชี้แจง แนะนำนักศึกษาให้เข้าใจ กฎระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีการติดต่อประสานงานกับอาจารย์ผู้สอน และอาจารย์ที่ปรึกษา หัวหน้าฝ่ายปกครอง เพื่อแก้ไขปัญหาความประพฤติของนักศึกษา ให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับ และ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่วางไว้

3. เกี่ยวกับการรักษาวินัยของนักศึกษา การฝ่าฝืนไม่ทำตามกฎระเบียบข้อบังคับของวิทยาลัย เป็น หน้าที่ของฝ่ายปกครองที่ต้องมีการประสานงานกับผู้ปกครอง ให้รับทราบ และทำการแก้ไขความประพฤติของ นักศึกษาร่วมกัน

3. ด้านครู

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 138-139) ได้กล่าวว่า ครูเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการขาดเรียน โดยแบ่งครูได้ ดังนี้

1. ครูไม่เข้าใจเด็ก ครูต้องเป็นทั้งผู้สอนและเป็นพี่ปรึกษา เป็นที่พึ่งให้กับเด็กได้ เมื่อเด็กไม่เข้าใจในครู ก็จะเกิดความเหินห่างเป็นเหตุให้ขาดเรียนได้

2. ครูไม่พอกับจำนวนนักเรียน ทำให้บางวันได้เรียนบ้างไม่ได้เรียนบ้าง ทำให้เด็กคิดว่าการมาเรียน มีค่าเท่ากับการไม่มาเรียน จึงอยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำงาน หรือไปเที่ยวเตร่ดีกว่ามาวิทยาลัย

3. ปัญหาครูสอนไม่ดี ไม่ได้เตรียมตัวสอนมาให้เด็กทำงานอย่างเดียว ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่าย ไม่อยากเรียน ไม่อยากมาวิทยาลัย

4. ครูไม่สนใจและไม่ติดตามเด็ก ครูบางคนไม่ติดตามว่าเด็กมาเรียนหรือไม่ จึงทำให้เด็กคิดว่าการ ไม่มาเรียน ครูคงไม่รู้

5. ครูดุเกินไป ขาดความเห็นใจ ขาดความเมตตา ทำอะไรไม่ถูกใจก็หาโทษ ทำให้เด็กเกิดความ หวาดระแวง ไม่สบายใจ ขาดความอบอุ่น ไม่อยากมาวิทยาลัย

6. ครูไม่ให้ความเป็นธรรมกับเด็ก ไม่ยุติธรรม มีความลำเอียง ทำให้เด็กเกลียดครู เกลียดวิทยาลัย และจะขาดเรียนไม่เรียนกับครูคนนั้น

7. ครูขาดการติดต่อกับผู้ปกครอง เด็กบางคนไม่มาวิทยาลัย แต่ทางวิทยาลัยไม่แจ้งให้ผู้ปกครอง ทราบ และผู้ปกครองไม่แจ้งสาเหตุของการขาดเรียน

4. ด้านเพื่อน

เพื่อนเป็นปัญหาอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กขาดเรียน เพื่อนมีหลายประเภท ถ้าเด็กคบเพื่อนที่ดี ก็จะชัก นำไปในทางที่ดี แต่ถ้าคบเพื่อนไม่ดีก็จะชักนำการขาดเรียนเพื่อไปเที่ยวเตร่หาความสนุกสนานจากที่อื่น หรือ หากคบเพื่อนที่เกเรก็จะทำให้เป็นเด็กเกเรไปด้วย เพื่อนที่เป็นต้นเหตุทำให้เด็กขาดเรียน มีดังนี้ (สุภาพ กาละ ปลุก ,2544 : หน้า 13)

1. เพื่อนเสเพล จะชวนกันไปหมกมุ่นกับอบายมุข ไปติดยาเสพติด เล่นการพนัน เด็กจะไม่มีเวลา เรียนหนังสือ หรือไปเรียนก็จะไม่รู้เรื่อง

2. เพื่อนเกรง ร่วมมือกันรังแกเพื่อน ถูกทางวิทยาลัยทำโทษ จึงไม่กล้ามาวิทยาลัย หรืออาจโดนเด็กนักเรียนที่โตกว่าทำร้ายร่างกาย ทำให้เด็กไม่ยอมมาวิทยาลัย

5. ด้านสิ่งแวดล้อมและสังคม

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 137-142) ได้กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กขาดเรียน เพราะสิ่งแวดล้อมทางสังคมไม่ดี ชักนำให้เด็กเสีย ฝึกฝนในอบายมุข บางแห่งเป็นแหล่งมั่วสุมทางการพนัน อบายมุขต่างๆ สถานเริงรมย์ต่างๆ เด็กจะเอาอย่างผู้ใหญ่ จากรุ่นพี่ เมื่อเด็กเห็นผู้ใหญ่มั่วสุมกัน เด็กก็จะไปอยู่ด้วยนานๆ เข้าเด็กก็เริ่มเล่นการพนัน และเห็นว่าสนุกกว่าการไปวิทยาลัย จนลืมนิยามวิทยาลัยและไม่อยากไปวิทยาลัยได้ เห็นสิ่งยั่วยวนดีกว่าการเรียนหนังสือ นอกจากนี้ในบริเวณบ้านที่เด็กอาศัยอยู่ มีเด็กที่ไม่เรียนหนังสือ ก็มักจะชวนกันไปเที่ยวเตร่ จนเด็กที่เรียนหนังสือ จะเห็นว่าการที่ไม่เรียนมีอิสระ ไปไหนก็ได้ ไม่มีใครบังคับไม่มีกฎเกณฑ์เหมือนวิทยาลัยจึงประพฤติตนในทางที่ไม่ดีได้

นอกจากนี้มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2544, หน้า 19) กล่าวว่า สื่อมวลชน ในการเผยแพร่สื่อต่างๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว ทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต วิทยุกระจายเสียง มีอิทธิพลต่อชีวิตประจำวันมาก โดยมีทั้งผลดีผลเสีย ถ้าเผยแพร่สิ่งที่มีประโยชน์ ผู้รับสื่อก็ได้ความรู้ใหม่ๆ ถ้าเผยแพร่ในสิ่งที่ไม่มีความประโยชน์ ก็จะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี

6. เทคนิคการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

การเปลี่ยนพฤติกรรมในเด็กโดยใช้พฤติกรรมบำบัด สามารถนำไปใช้ได้ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนโดยอาจใช้เทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

6.1 จัดสิ่งแวดล้อม สร้างบรรยากาศให้เหมาะสม เช่น เวลาเรียน ควรปิดโทรทัศน์ ไม่ควรมีสิ่งรบกวน

6.2 ใช้สิ่งกระตุ้น ตัวกระตุ้น ที่ช่วยส่งเสริม สร้างแรงจูงใจ เช่น รูปนักกีฬาที่ชื่นชอบ ช่วยกระตุ้นให้ฝึกซ้อมกีฬา ตารางการดูหนังสือ ช่วยกระตุ้นให้อ่านหนังสือ

6.3 การสร้างเงื่อนไข เช่น จะดูโทรทัศน์ได้เมื่อทำการบ้านเสร็จแล้วเท่านั้น

6.4 ใช้รางวัล เมื่อทำดี มีรางวัล อาจเป็นคำชม สิ่งของ เงิน หรือโอกาสพิเศษ หรือ ใช้รางวัลที่เป็นแต้ม ที่สามารถสะสมมากขึ้นเพื่อแลกเป็นรางวัลที่ใหญ่ขึ้น

6.5 แก้ไขด้วยการทำซ้ำ เช่น ล้างจานไม่สะอาดก็ให้ล้างจานไปอีก 5 วัน เขียนคำที่ผิดให้ถูกต้องบนกระดาน 100 จบ

6.6 ดัดพฤติกรรม ค่อยๆ ฝึกหรือแก้ไขพฤติกรรมทีละน้อย เช่น การสอนให้สวมเสื้อ เริ่มจากการฝึกใส่กระดุม

6.7 เป็นแบบอย่างที่ดี และต้องมีพื้นฐานความสัมพันธ์ที่ดีมาก่อน

6.8 ใช้สิ่งทดแทน หรือใช้น้ำดีไล่น้ำเน่า หากกิจกรรมที่ดี มาทดแทน หรือเบนความสนใจไปจากกิจกรรมที่ไม่เหมาะสม เช่น เล่นกีฬาแทนที่การเล่นเกม ให้โอกาสช่วยเหลือคนอื่นแทนการแก่งแย่ง

6.9 ลงโทษ การทำให้เกิดความไม่พอใจเมื่อทำความผิด เช่น การตี ตัดรางวัล ตัดโอกาส เพื่อไม่ให้ทำความผิดอีก การใช้ควรระมัดระวัง อาจเกิดผลเสียตามมาได้มาก ต้องมีการตกลงกันล่วงหน้า

6.10 ถอนพฤติกรรม ลดการลงโทษ ดุด่า ที่ไม่ได้ผล และยังทำให้พฤติกรรมนั้นยังคงมีอยู่

7. วัตถุประสงค์ของงาน

สแตรง (Strang , 1960 อ้างถึงใน สุขดี ตั้งทรงสวัสดิ์. 2533 : 9) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการมอบหมายงานไว้ดังนี้

1.เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายาม ความคิดริเริ่ม ความเป็นอิสระ มีโอกาสใช้ความคิดของตนเอง

2.ส่งเสริมให้นักเรียนใช้เวลาว่างจากการเรียนในโรงเรียนให้เป็นประโยชน์

3.เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ที่ได้รับจากโรงเรียนโดยทำกิจกรรม

4.สนับสนุนการเรียนรู้โดยมีการเตรียมตัวฝึกปฏิบัติ

กระทรวงศึกษาธิการ (2539 : 3) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการบ้านไว้ดังนี้

1.เพื่อเพิ่มทักษะและประสบการณ์จากสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

2.เพื่อให้รู้จักศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

3.เพื่อให้รู้จักตนเองเกี่ยวกับความถนัด ความสามารถ ความสนใจในการเรียนวิชานั้นๆ

4.เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในสิ่งที่เรียนรู้และทำให้กล้าตัดสินใจ

5.เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

6.เพื่อให้มีวินัยรักการทำงาน มีความรับผิดชอบและรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

7.เพื่อปลูกฝังคุณธรรม รู้จักเสียสละ ช่วยเหลือสังคมและทำงานเป็นหมู่คณะได้

8.เพื่อให้ครูและผู้ปกครองสามารถสนับสนุน และช่วยเหลือในข้อบกพร่องต่าง ๆ ของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนการสอนได้

8. ทฤษฎีความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

ธงชัย สันติวงศ์ (2543 : 359) กล่าวว่า ถ้าบุคคลใดได้ มองเห็นช่องทางหรือโอกาสที่ตนสามารถตอบสนองแรงจูงใจที่ตนมีอยู่แล้วก็จะทำให้ความพึงพอใจของเขาดีขึ้น หากฝ่ายบริหารจัดการให้คนงานได้มีโอกาสสนองแรงจูงใจของตนเองแล้ว ความพึงพอใจของคนงานจะสูงและผลงานก็จะดีตามไปด้วย ดังนั้นความพึงพอใจที่จะทำงานจะทำให้ผลงานออกมาในทิศทางที่ดีด้วย

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2545 : 143) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการทำงานเป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ซึ่งเป็นความสุขของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน และได้รับผลตอบแทนคือ ผลที่เป็นความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน มีขวัญและกำลังใจ สิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการทำงาน รวมทั้งการส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร อะไรก็ตามที่ได้มาจากความพึงพอใจของบุคคลสิ่งนั้นจะมีประสิทธิภาพเสมอ

9. ทฤษฎีแรงจูงใจ

ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นคำที่ใช้กันมากแต่บางครั้งก็ใช้กันไม่ค่อยถูกต้อง ความจริงแล้วแรงจูงใจใช้เพื่ออธิบายว่าทำไมอินทรีย์จึงการกระทำอย่างนั้นและทำให้เกิดอะไรขึ้นมาบ้าง คำว่า “แรงจูงใจ” มาจากคำกริยาในภาษาละตินว่า “Movere”(Kidd, 1973 : 101) ซึ่งมีความหมายตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “to move” อันมีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือชักจูงบุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ (To move a person to a course of action) ดังนั้นแรงจูงใจจึงได้รับความสนใจมากในทุกๆวงการ

โลเวลล์ (Lovell, 1980 : 109) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า “เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายามเพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ”

ไมเคิล คอมแจน (Domjan 1996 : 199) อธิบายว่าการจูงใจเป็นภาวะในการเพิ่มพฤติกรรมการกระทำกิจกรรมของบุคคลโดยบุคคลจงใจกระทำพฤติกรรมนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การจูงใจเป็นกระบวนการที่บุคคลถูกกระตุ้นจากสิ่งเร้าโดยจงใจให้กระทำหรือตื่นรนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์บางอย่างซึ่งจะเห็นได้พฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเป็นพฤติกรรมที่มีใช้เป็นประจำ การตอบสนองสิ่งเร้าปกติธรรมดา ยกตัวอย่างลักษณะของการตอบสนองสิ่งเร้าปกติคือ การขานรับเมื่อได้ยินเสียงเรียก แต่การตอบสนองสิ่งเร้าจัดว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการจูงใจเช่น พนักงานตั้งใจทำงานเพื่อหวังความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ

10. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement)

สกินเนอร์ (Skinner) กล่าวว่า "การเสริมแรง จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมซ้ำ และพฤติกรรมของบุคคลส่วนใหญ่ จะเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้แบบปฏิบัติ (Operant Learning) และพยายามเน้นว่า การตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดๆ ของบุคคล สิ่งเร้า นั้นจะต้องมีสิ่งเสริมแรงอยู่ในตัว หากลดสิ่งเสริมแรงลงเมื่อใด การตอบสนองจะลดลงเมื่อนั้น

ธอร์นไดค์ (Thorndike) ให้ข้อสรุปว่า การเสริมแรง จะช่วยให้เกิดความกระหายใคร่รู้เกิดความพอใจ และนำไปสู่ความสำเร็จ

งานวิจัยเกี่ยวข้อง

เนาวรัตน์ ญวิทย (2557) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความเอาใจใส่ของครูเพื่อการแก้พฤติกรรมขาดเรียนของนักเรียน กรณีศึกษา นายธรรศ บุญนิยม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3” มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมขาดเรียนของนักเรียนชื่อ นายธรรศ บุญนิยม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 โดยได้ดำเนินการประสานงานกับฝ่ายปกครอง เรื่องการขาดเรียนของนักเรียน และติดต่อกับผู้ปกครองโดยตรง เพื่อเป็นการแจ้งให้ทราบถึงการหนีเรียนของบุตร ซึ่งได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นอย่างดี ผลการศึกษาพบว่า หลังจากได้เรียกนายธรรศ มานั่งคุยสอบถามถึงสาเหตุของการหนีเรียน และครูได้ให้คำแนะนำชี้แนะ ติดตามผลการมาขาดเรียนของนายธรรศทุกวันและพบว่าผลการขาดเรียนน้องลงกว่าเดิม

นายสันติพงษ์ พรหมยศ (2553:15) จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน พบว่าพฤติกรรมขาดเรียนของนักศึกษามีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันโดยพฤติกรรมจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ ก่อนขึ้นเรียนคาบที่ 1 , คาบที่ 4 หรือช่วงเบรกที่ 1 , คาบที่ 7 หรือช่วงเบรกที่ 7 ช่วงที่ 1 นักศึกษามี

พฤติกรรมมาโรงเรียนสายเกิน 7.30 โดยที่ไม่ได้รับประทานอาหารจากบ้าน และรอเพื่อนที่รับประทานอาหารเช้า จึงทำให้ขึ้นชั้นเรียนสาย ช่วงที่ 2 นักศึกษามีพฤติกรรมคือ รับประทานอาหาร เล่นกีฬา ทากการบ้าน ทำธุระส่วนตัว โดยมุ่งประเด็นไปที่การเล่นกีฬาเพราะ นักศึกษาจะเลิกเล่นกีฬาตามเสียงประกาศของโรงเรียนและใช้เวลาในการเดินจากสนาม ล้างหน้า จึงทำให้ขึ้นชั้นเรียนสาย ช่วงที่ 3 นักศึกษามีพฤติกรรมคือ รับประทานอาหาร เล่นกีฬา ทากการบ้าน ทำธุระส่วนตัว โดยมุ่งประเด็นไปที่การเล่นกีฬาเพราะ นักศึกษาจะเลิกเล่นกีฬาตามเสียงประกาศของโรงเรียนและใช้เวลาในการเดินจากสนาม ล้างหน้า จึงทำให้ขึ้นชั้นเรียนสาย จากการสรุป นักศึกษา 60 เปอร์เซนต์ เล่นกีฬาเป็นกิจกรรมสุดท้ายก่อนขึ้นเรียน จึงทำให้นักศึกษากว่า 60 เปอร์เซนต์ ขึ้นชั้นเรียนสาย

นันทกาญจน์ รัตนวิจิตร (2554:47) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบการเข้าห้องเรียนของนักเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมแรงร่วมใจและการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างระเบียบวินัยที่ดีให้แก่นักเรียน และให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น จากการศึกษาวิจัยพบว่า ภายหลังจากการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการเรียนรายวิชา ส31101 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/3 จำนวน 38 คน โดยการสอนแบบร่วมแรงร่วมใจและการเรียนรู้เป็นระบบ พบว่านักเรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนและทำงานที่ได้รับมอบหมายได้สำเร็จ ในทุกด้านดีขึ้นตามลำดับ และในสัปดาห์ที่ 10 พบว่านักเรียนทุกคนมีความรับผิดชอบดีทุกด้าน มีบุคลิกภาพดีขึ้น ผลการปรับพฤติกรรมในครั้งนี้ทำให้นักเรียนทุกคนสามารถทำแบบทดสอบหลังหน่วยการเรียนรู้ทุกหน่วยผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนด สรุปนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

กฤษฎ์ รุ่งโรจน์ (2552:5) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยเรื่องการศึกษาการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โดยการเสริมแรงทางบวก โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนโดยการเสริมแรงทางบวก จากการศึกษาวิจัยเรื่องพบว่า การให้เสริมแรงทางบวกคือ การให้รางวัลและคำชมเชย สามารถลดพฤติกรรมขาดความรับผิดชอบในการทำงานของนักเรียน ทั้ง 3 คน ได้เป็นอย่างดี เพราะนักเรียนมีความพึงพอใจที่ได้รับรางวัลและคำชมเชยเป็นแรงเสริม จึงทำให้มีความกระตือรือร้นในการทำงานมากขึ้น เพื่อจะได้รางวัล หรือคำชมเชย จึงสามารถนำวิธีการนี้ไปใช้กับการปรับพฤติกรรมของนักเรียนคนอื่น ๆ ได้ต่อไป

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียนชาย จำนวน 6 คน ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย ภาคเรียนที่ 2/2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศสนบริหารธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชายระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 ห้อง 2 สาขาการตลาด จำนวน 6 คน ได้แก่ นายภูเบศ มาลัยทัต นายวรฤทธิ์ สมานกุล นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง

และนายจักริน เปล่งแสง ลงทะเบียน รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย ภาคเรียนที่ 2/2565
วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ภาระงานที่นักเรียนถนัด
2. เงื่อนไข
3. ร้อยละ

วิธีการสร้างเครื่องมือ

1. จัดทำชุดภาระงานที่หลากหลายให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละคนผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ออกแบบภาระงานอันหลากหลายตามความสามารถที่นักเรียนถนัด
 - 1.2 กำหนดระยะเวลา
2. การสร้างแบบบันทึกการส่งงานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการส่งงาน เพื่อพัฒนาการเข้าเรียน โดยภาระงานที่หลากหลาย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 2.1 แบบบันทึกการส่งงาน
 - 2.2 แบบบันทึกการการอบรม
 - 2.3 การให้คำแนะนำ

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยเริ่มจากการสร้างแรงจูงใจ ด้วยความภาคภูมิใจในตัวเอง กับภาระงานหรือผลงานที่ตนเองกระทำสำเร็จ และวิธีการประเมินผลงาน อัตราการส่งตามเงื่อนไขที่กำหนด ในจำนวนนักเรียน จำนวน 6 คน ได้แก่ นายภูเบศ มาลัยทัต นายวรฤทธิ์ สมานกุล นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง และนายจักริน เปล่งแสง มีการใช้เกณฑ์ร้อยละประเมิน โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ชี้แจงให้นักเรียนทราบ
2. บอกเหตุผลความจำเป็นในการทำวิจัยและดำเนินการมอบหมายภาระงานโดยไม่ซ้ำกันของแต่ละคน
3. สังเกตและบันทึกพฤติกรรม
4. สืบค้นหาคำตอบ/แก้ไขปัญหา
5. ผู้สอนเข้าช่วยเหลือและแก้ปัญหา
6. ผู้สอนเป็นเพียงที่ปรึกษา ให้ข้อมูลเพิ่มเติม คำแนะนำหรือช่วยเหลือนำไปสู่การแก้ปัญหาและหาทางออกให้
7. สร้างเครื่องมือเพื่อวัดผลในการทำวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

- แบบบันทึกการสังเกต/แบบบันทึกการส่งงาน
- ร้อยละ

8. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล เพื่อสรุปและเขียนรายงาน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการมอบหมายภาระงานที่นักเรียนนัดให้แก่นักเรียน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละคนจะได้รับมอบหมายภาระกิจที่แตกต่างกันในแต่ละครั้งที่เข้าเรียน ได้แก่ นายภูเบศ มาลัยทัต นายวรฤทธิ์ สมานกุล นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิ ตัง และนายจักริน เปล่งแสง กำหนดต้องปฏิบัติภาระกิจให้สำเร็จและส่งภายในเวลาที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัย ได้ดำเนินการดังนี้

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน คือร้อยละของคะแนนที่ได้จากการในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 คิดจากจำนวนนักเรียนที่ส่งงานตามระยะเวลาที่กำหนด โดยคิดคำนวณเป็นร้อยละ ของการส่งงานตรงเวลา โดยแบ่งเป็นส่งงานตามกำหนดระยะเวลา ส่งช้ากว่ากำหนดระยะเวลา และไม่ส่งงาน

1.2 นำค่าสถิติร้อยละ ของคะแนนในการส่งงานแต่ละสัปดาห์ มาวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ของ ผู้เรียนที่ส่งงานตามเวลาว่ามีการพัฒนาพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้นหรือไม่ มีผลการเรียนดีขึ้นหรือไม่ โดยใช้สูตรการคำนวณ

2. สูตรการคำนวณร้อยละ (หาค่าแต่ละสัปดาห์)

สามารถคำนวณได้จากสูตร

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนข้อมูลที่บันทึกได้} \times 100}{\text{จำนวนตัวอย่าง}}$$

การคำนวณเพื่อเปรียบเทียบ ในแต่ละครั้งมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนไปในทางที่ดีขึ้น คิดเป็นกี่เปอร์เซ็นต์/ ครั้ง โดยการใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = n / N \times 100$$

เมื่อ n คือ จำนวนที่ต้องการเปรียบเทียบ

เมื่อ N คือ จำนวน ข้อมูลทั้งหมด

สูตรการคำนวณค่าเฉลี่ย (หาค่าแต่ละสัปดาห์)

สามารถคำนวณได้จากสูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

3. การคำนวณเพื่อเปรียบเทียบในแต่ละครั้งนักเรียนมีผลเฉลี่ยของคะแนนจากการส่งงานเพิ่มขึ้นหรือไม่คิดคะแนนเฉลี่ยเป็นกี่คะแนน/ครั้ง โดยการใช้สูตรคำนวณดังนี้

เมื่อ $\bar{x}$ คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum x$ คือ ผลบวกของข้อมูลทุกค่า

n คือ จำนวนข้อมูลทั้งหมด

ตารางแสดง พฤติกรรมการส่งงานตรงเวลา

ที่	ชื่อ สกุล	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8	หมายเหตุ ร้อยละ
1	นายธวัชชัย จันทร์ทอง	/		/	/		/			50
2	นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง	/		/	/		/			50
3	นายจักริน เปล่งแสง	/		/	/		/			50
4	นายภูเบศ มาลัยทัต	/	/	/		/		/	/	80
5	นายวรฤทธิ์ สมานกุล	/	/	/	/	/	/	/	/	100
6	นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา	/	/	/	/	/	/	/	/	100
	รวม	6	3	6	5	3	5	3	3	70
	ร้อยละ	100	50	100	62.5	50	62.5	50	50	

จากตารางบันทึกการส่งภาระงาน รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย ของนักเรียนชาย โดยใช้วิธีการ พูดคุย ให้โอกาส เวลา เพื่อค้นหาสาเหตุ เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ส่งงานตรงเวลา รายวิชาการโฆษณา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ ระยะเวลาการดำเนินการวิจัย สัปดาห์ที่ 11 - สัปดาห์ที่ 18 ปรากฏดังนี้

1. นักเรียนสามารถส่งภาระงานตามที่ได้รับมอบหมายตรงเวลาที่กำหนด จำนวน 3 คน
2. นักเรียนขาดความกระตือรือร้นไม่สามารถส่งภาระงานตามที่ได้รับมอบหมายจำนวน 3 คน
3. นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง และนายจักริน เปล่งแสง เรียบร้อยมีพฤติกรรม การพูด และท่าทางอาการเหมือนมึนๆ เหมือนจะไม่สามารถควบคุมตนเองได้ในทุกๆ ครั้งของการชี้แจงและบอกกล่าว

จากตารางบันทึกการไม่ส่งงานภายในเวลาที่กำหนด รายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย ของนักเรียนชาย โดยใช้วิธีการ พุดคุย ให้โอกาส เวลา เพื่อค้นหาสาเหตุ เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมส่งงานภายในเวลาที่กำหนดรายวิชาการโฆษณาและการส่งเสริมการขาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ ระหว่างการดำเนินการวิจัย สัปดาห์ที่ 11 - สัปดาห์ที่ 18 สามารถระบุสาเหตุที่ของปัญหาดังนี้

1. นักเรียนขาดความสนใจในการส่งงาน
2. นักเรียนขาดความกระตือรือร้น
3. นักเรียนต้องการความท้าทาย

จากสาเหตุข้างต้นใช้วิธีการเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมคือ

1. พุดคุยกับ นายภูเบศ มาลัยทัต นายวรฤทธิ์ สมานกุล นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง และนายจักริน เปล่งแสง เพื่อหาทางออกของปัญหาการส่งงานไม่ตรงเวลาตามที่กำหนด
2. แนะนำ นายภูเบศ มาลัยทัต นายวรฤทธิ์ สมานกุล นายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง และนายจักริน เปล่งแสง บอกกล่าว เพื่อชี้แจงแจ้งเรื่องผลเสียต่อการส่งงานไม่ตรงเวลาที่กำหนด ในคาบวิชาการโฆษณาให้นักเรียนทราบ
3. สังเกต/บันทึก/ปรับสลับวิธีการ

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ของอัตราการส่งงานที่ได้รับมอบหมาย ผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่กำหนด ร้อยละ 80 นักเรียนสามารถส่งงานตามเงื่อนไขที่กำหนด จำนวน 3 คน ได้แก่ นายภูเบศ มาลัยทัต ร้อยละ 80 นายวรฤทธิ์ สมานกุล ร้อยละ 80 และนายณัฐวัฒน์ เกตุเลขา ร้อยละ 80 ส่วนนายธวัชชัย จันทร์ทอง ร้อยละ 50 นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง ร้อยละ 50 นายจักริน เปล่งแสง ร้อยละ 50 ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้เนื่องจาก นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง นายจักริน เปล่งแสง มีพฤติกรรมขาดความกระตือรือร้น มีกิริยาท่าทางไม่ปกติ บางครั้งมีลักษณะเหมือนไม่เข้าใจคำสั่ง สังเกตจากการส่งงานหรือปฏิบัติภาระกิจในแต่ละครั้งที่มอบหมายภาระงาน โดยผู้ทำการวิจัยต้องใช้ความพยายามเกินกว่าปกติ น่าจะมีบางสิ่งบางอย่างที่ต้องทำการศึกษาให้นักเรียนดังกล่าวในเชิงลึกต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยพบว่า

1. อาจารย์ที่ปรึกษาควรติดตามปัญหาของนักเรียนในความปกครองของตนด้วยความกระตือรือร้นและเร่งด่วนคือ นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตั้ง นายจักริน เปล่งแสง
2. ควรประสานผู้ปกครองโดยด่วนเพื่อเร่งรีบหาทางแก้ไขปัญหา

3. สังเกตในเชิงลึกสืบค้น เพื่อต้องการค้นพบปัจจัยอื่นๆ อันส่งผลให้ นายธวัชชัย จันทร์ทอง นายธีรพัฒน์ วังหิตัง นายจักริน เปล่งแสง มีพฤติกรรมตรงกันข้ามกับร้อยละ 50 ของกลุ่มตัวอย่างทำวิจัย
4. ควรจัดให้มีการส่งต่อเพื่อการแก้ปัญหาอย่างเป็นรูปธรรม
5. ติดตามผลอย่างใกล้ชิด
6. กระทำการในเชิงลับเพื่อแรงเสียดทานจากนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ค้นหาสาเหตุที่จริงของปัญหา
2. ขยายเวลาในการทำการวิจัย
3. ร่วมมือแก้ไขปัญหาย่างจริงจัง

บรรณานุกรม

การเรียนรู้ (สุราษฎร์ พรหมจันทร์, 2555 :หน้า 2-5)

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2544,หน้า 17-18)

ระเบียบของวิทยาลัยเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบ (มหศักดิ์ ร่วมรักษ์, 2540: หน้า 4-5)

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 138-139)

สุภาพ กาละปลูก (2544 , หน้า 13)

สแตรง (Strang , 1960 อ้างถึงใน สุขดี ตั้งทรงสวัสดิ์. 2533 : 9)

ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ธงชัย สันติวงษ์ (2543 : 359